

Pranas Bielevičius: Priimkime tą tiesą, kuri užrašyta Rašte, studijuokime ją. Daug problemų bus krikščionių tarpe, jeigu nesuvoks, jog Dievo žodis yra kitoks nei jų mąstymas, nei jų vertybės.

Izaijo 55,6-11: *„Ieškokite Viešpaties, kol galima Jį rasti, šaukitės Jo, kol Jis arti. Nedorėlis tepalieka savo kelią, o neteisusis – savo mintis; tegrįžta jis pas Viešpatį, mūsų Dievą, ir Jis pasigailės jo, nes yra gailėstingas. Nes mano mintys yra ne jūsų mintys ir mano keliai – ne jūsų keliai, - sako Viešpats. – Nes kiek dangūs yra aukščiau už žemę, tiek mano keliai aukštesni už jūsų mintis. Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus ir nesugrįžta, bet sudrėkina žemę, padaro ją derlingą ir duoda sėklos sėjėjui bei duonos valgytojui, taip ir mano žodis, kuris išeina iš mano burnos, negrįš tuščias, bet įvykdys mano valią ir atliks tai, kam yra siūstas .“*

Tai yra parašyta Izraelio tautai, bet ir mes galime pasimokyti. 6 eilutėje Dievas kreipėsi į to meto tikinčiuosius, o taip pat ir į mus. Mes šiandieną gyvename tokiu metu, kai Dievas yra ypač arti. Šiandien yra Sekminių diena. Dievas atsiuntė Šventąją Dvasią, kuri yra visur. Jis gyvena kiekviename tikinčiajame. Prisiminkime pranašo Danieliaus gyvenimą. Dievas siuntė jam viziją apie ateities įvykius, kurių jis nesuprato. Ką padarė Danielius? Jis nusižemino. Tuomet Dievas atsiuntė angelą, kuris paaiškino Danieliui vizijos reikšmę. Ko mes galime pasimokyti iš Danieliaus? Dievas nori, kad mes Jo ieškotume. Natūralu, kai jauni žmonės ieško savo antrosios pusės. Ir brandžiame amžiuje žmonės trokšta būti mylimi, nori turėti bendrą gyvenimą. Dievas nori turėti ryšius su mumis. Ar mes to norime? Šiandien mes galime pasirinkti būti religingais, galime sakyti: „Aš esu baptistas.“ Mes būsime tokiais pat, kokie yra kiti religingi žmonės. Kodėl? – Jeigu neieškosime Viešpaties asmeniškai.

Krikščionybė tuo ir unikali, kad ji nereikalauja iš mūsų bendro ieškojimo, bet – asmeninio, nes nuo to priklauso, kokie bus mūsų su Juo santykiai, kaip mes skaitysime tai, kas užrašyta Dievo žodyje.

Bėda ta, kad dažnai mes neieškome Dievo. Kaip mums Jo ieškoti? Turėtume studijuoti Raštą, nes čia Dievas apreiškė savo charakterio savybes. Kai žiūrime į Bibliją, pamatome, koks Jis yra. Aš kuo daugiau studijuoju Dievo žodį, tuo labiau įsitikinu, koks Jis kantrus, maloningas.

Jis prieš daug metų pasakė, kad tie, kurie nuo Jo nusigręš, pražus. Mes, kaip tikintieji, galime sutrumpinti savo amžių. „Laiške romiečiams“ aiškiai pasakyta: „Nuodėmės alga – mirtis“. Žmogus nėra pajėgus atsispirti nuodėmei, kol jis neieško Dievo. Mes dažnai galvojame: „Aš paskaičiau Raštą. Žinau, kas ten parašyta“. Bet ar dėl to keičiasi mūsų gyvenimas? Ne. Jis gali būti toks pats, koks buvo tuomet, kai dar nebuvo įtikėję į Kristų. Labai įdomu, kad Dievas tą ieškojimą sulygina su pažinimu, su intymiu santykiu. Ko reikia, kad pažintume Dievą? Tam reikia dėmesio, laiko, reikia kažko atsisakyti. Tai yra natūralu. Panašiai vyksta ir šeimose. Turime kažko atsisakyti, skirti kitam savo dėmesį. Bėda ta, kad mes galvojame, kad Dievas visada bus šalia, kad mes galime bet kaip elgtis, o Dievas mus išklausys.

Bet ši Rašto vieta parodo, kaip ir pranašo Danieliaus gyvenimas, kad Dievas atsako tik į tų žmonių maldas, kurie Jo ieško, kurie prie Jo glaudžiasi. Kai mes nusidedame, Dievas neatsako į maldas. Jis laukia ne prašymų, bet mūsų atgailos.

Kai skaitome Raštą, mes dažnai nematome savo nuodėmių tol, kol neieškome Dievo.

Aš prieš kelias dienas bendravau su tikinčiais ir išgirdau keistą dalyką: „Aš nenusidedu“. Iš kur kyla tokios mintys? Jei lyginame save su kitais žmonėmis, po to, kai patikėjome Kristumi, morališkai jaučiamės geresni, aukštesni. Mums atrodo, kad nedarome nieko blogo. Bet tai būna tol, kol nepradedame žiūrėti į šitą veidrodį – į Dievo žodį.

Dievo žodis yra veidrodis, kuris parodo mūsų trūkumus ir padeda juos mažinti. Raštas sako: „Visi žmonės nusidėjo“. Net ir po to, kai mes patikėjome Jėzumi Kristumi, nenustojome nuodėmiauti. Mes taip pat nusidedame, kaip ir visi kiti.

Dievo akyse mes esame visiškai teisūs, bet ar savo asmeniniame gyvenime visada gerai elgiamės?

Iš kur mes žinome, kas yra dora ir kas yra nedora? – Iš Dievo žodžio.

Hebrajams 4,12 *„Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies*

mintis bei sumanymus

“

Jeigu mes nestudijuojame Rašto, tai jis neprasiskverbs iki sielos, minčių, širdies.

Mes galime skaityti Bibliją kaip bet kokį literatūrinį kūrinį, tuomet ji nepakeis mūsų gyvenimo. Būsime tokie pat religingi, kaip ir bet kuris kitas žmogus.

Kai mes ieškome Dievo, tai Jis nori, kad ieškotume Jo standartų. Kai skaitome Raštą, tada Dievas aiškiai sako, kas mūsų gyvenime yra nuodėmės. Tada kyla du dalykai: atgaila ir dėkojimas. Tu matai, kad tave, tokį netobulą, Dievas naudoja. Jis tave myli. Už tave taip brangiai sumokėjo. Bet kol mes nestudijuojame Dievo žodžio, neieškome Jo valios, tol mes to nematome. Mes turime pakeisti ne tik savo blogus poelgius, bet ir savo mintis. Dažnai galvojame, kad Dievas mus moralizuoja: „Nedaryk to, nedaryk ano.“

Dažnai to reikalaujame iš savo vaikų. Jiems turėtume paaiškinti ir padėti pakeisti jų vertybes. Tėvai turi paaiškinti savo vaikams, kad tos vertybės, kuriomis vadovaujasi kiti vaikai, gyvenantys šalia, yra netinkamos.

Pamenate „Teisėjų knygą“? Teisėjų 21,25 „*Tuo metu Izraelyje nebuvo karaliaus. Kiekvienas darė tai, kas jam atrodė teisinga*“

“

Mes taip pat dažnai darome tai, kas atrodo teisinga, bet stebimės, kai kažkas būna negerai. Ieškome dalykų, kurių nereikėtų ieškoti, kreipiame dėmesį į tai, į ką nereikėtų kreipti dėmesį.

Kai skaitome Raštą, galvojame apie kitus, bet Dievas nori asmeniškai kalbėti į mūsų širdį. Jam pirmiausia rūpi pakeisti mūsų gyvenimą, mūsų poelgius ir mintis.

Izaijo 55,7 eilutėje yra pažadas: jei grįšime pas Dievą, Jis mūsų pasigailės.

Kai mes nusidedame, tai kyla tokios mintys: „Esu susitepęs. Kam aš toks Dievui esu reikalingas?“ Tai yra religinis mąstymas, nes dažnai religijos kalba apie tai, kad prie Dievo neįmanoma prieiti. Mūsų Dievas yra mylintis ir gailestingas.

Kokie yra Dievo standartai? Kokie yra mūsų standartai? Apie tai kalbama Izaijo 55,8 eilutėje.

Atkreipkite dėmesį į 9 eilutę. Prisiminkime Kalno pamokslą. Jėzus Kristus labai aukštai pakelia Dievo standartus. Svarbu tai, kas yra mūsų širdyse. Mūsų poelgiai atspindi tai, kas yra širdyse. Dievas sako, kad Jo standartai yra daug aukštesni, nei mes galėtume sau leisti. Pagal Dievo standartus mes visi nusidedame, nieko neatliekame tobulai.

Kada Dievas pyksta, tai Jis pyksta šventai. Jis pyksta ne taip, kaip pykstame mes. Kada mes pykstame, tai norime pakenkti. Štai kodėl Rašte pasakyta: „Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų pykčio.“ Pespėjama, kad pyktis gali subrandinti dar baisesnius vaisius.

Dievas pyksta dėl rimtos priežasties. Jo pyktyje nėra tos neapykantos, kuri yra mumyse. Dar kartą paskaitykite Izaijo 55,10-11 eilutes. Jeigu mes ieškosime Dievo, jeigu mes palenksime savo širdį į atgailą, ieškosime Jo standartų, o ne savo, jeigu prisipažinsime: „Dieve, aš nusidėjau, nes Tavo standartai daug aukštesni negu mano“, tai Dievas pažada keisti mūsų gyvenimus.

10 eilutėje pateiktas paprastas pavyzdys apie lietų. Lietus sudrėkina žemę. Kodėl? Kad duotų vaisių. Jeigu priimame tai, ką sako Dievas, tai keičia mūsų gyvenimus.

Dažnai žemės paviršiuje būna molis. Lietus nesudrėkina molio. Tik nuplauna jo paviršių, bet giliau neįsigeria. Mūsų širdys gali būti panašios į tą molį. Bet Dievas sako: „Jeigu mes Jo ieškosime, nusižeminsime prieš Jį, tai Dievas padarys savo darbą.“

Šiandien yra Sekminių diena. Dievas atsiuntė Šventąją Dvasią prieš daugelį metų. Dvasia subrandina mumyse vaisius, kuriuos Dievas nori, kad turėtume gyvenime. Tai nėra mūsų nuopelnas. Nė vienas negali pasakyti, kad pakeitė savo širdį, savo mąstymą, kad įdėjo daug darbo ir pastangų, jog šis pasikeitimas įvyktų. Tik tada, kai atgailaujame, glaudžiamės prie

Dievo, šaukiamės Jo, Dievas pakeičia mūsų širdis, vertybes, mūsų standartus.

Kada kalbame apie Dievo žodį, turime neužmiršti tokio dalyko: yra teigiama pusė ir yra neigiama pusė. Nė vienas nenorime turėti tos neigiamos pusės, nes Dievas sako: „Jeigu neklausome Jo žodžio, tai sulauksime skaudžių pasekmių.“ Dažnai mes šį dalyką ignoruojame. Galvojame, kad Dievas visiems yra maloningas, gailestingas, atleidžiantis. Dievas sako, kad nuodėmė subrandina vaisius.

Dar yra baisnis dalykas, kas atsitinka: kai neklausome Dievo žodžio, mes įtakojame kitus. Mes rodome blogą pavyzdį.

Hebrajams 12,15-16 *„Žiūrėkite, kad kas neprarastų Dievo malonės, kad neišleistų daigų kokia karti šaknis ir nepadarytų vargo, suteršdama daugelį; kad neatsirastų ištvirkėlių ir bedievių kaip Ezavas, už valgio kąsnį pardavęs pirmagimio teises* .“

Čia nekalbama apie išgelbstimą malonę, bet apie tą pastovią malonę, apie kurią kalba Hebrajams 4,16 *„Todėl drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad gautume gailestingumą ir rastume malonę pagalbai reikiamu metu* .“

Kada nusisukame nuo Dievo ir pasirenkame nuodėmę, nes netenkame galios jai priešintis. Malonė šiame tekste reiškia viską, kad galėtume gyventi dievotai.

Kai jūs pasirenkate nuodėmę, prarandate tą malonę – gyventi dievotai.

Jūs neprarandate išgelbstinčios malonės. Kai kurie teologai būtent taip ir supranta šias eilutes – asmuo praranda išgelbstinčią malonę.

Mums pastoviai reikia Dievo pagalbos, kad galėtume dorai gyventi. Jei galėtume dorai gyventi, tai Kristus būtų pasakęs: „Aš numiriau. To ir užtenka.“ Bet Jis prisikėlė. Jam reikėjo prisikelti, nes mums kasdien reikia Jo stiprybės, Jo malonės, Jo galios, kad pasipriešintume nuodėmei.

Dažnai tikintieji klausia: „Štai buvo uolus krikščionis, o dabar jis sugrįžo į pasaulį, įklimpo į nuodėmes. Dabar jis dar šaiposi iš tikinčiųjų.“ Ir tai yra tiesa, nes jis neteko galios, kuri kasdien jam padėdavo nugalėti tas nuodėmes, kurias buvo jo gyvenime.

Todėl noriu jus paraginti ir paskatinti, kaip parašyta Izaijo 55 skyriuje: studijuokite Dievo žodį, kasdien jį skaitykite, ieškokite Dievo, nes tik Jis gali duoti galią pasipriešinti nuodėmei. Kad ir koks tobulas, dvasinis jūs bebūtumėt, bet nepajėgsite įveikti net menkiausios nuodėmės be Jo pagalbos.

Tai mes matome Izraelio tautos istorijoje. Izraelitų būdavo daug, bet ateidavo saujelė priešų ir juos įveikdavo. Jie klausė: „Kas atsitiko?“ Dievas jiems atsakydavo: „Jūs nusisukote nuo manęs, pasirinkote nuodėmę“. Štai kodėl ir mūsų, kaip krikščionių, gyvenime vyksta daug pralaimėjimų. Dievo žodžio standartas nebėra mums standartas. Apie save galvojate: „Aš esu geras žmogus.“ Jei galvosite apie bet kurį kitą religingą žmogų, tai galime sakyti: „Jis yra geras“. Biblijoje jūs nerasite tokio dalyko, ką dažnai tenka girdėti tikinčiųjų tarpe: „Koks jis dvasinis“. Arba mes esame Dievo Dvasios vedami, arba savo kūno dvasios vedami. Arba mes patiriame laimėjimus, arba patiriame pralaimėjimus. Tai priklauso nuo kiekvieno iš mūsų.

Aš pastebiu ir savo gyvenime, ir kitų gyvenime, kada Dievo žodis nustoja būti autoritetu, tada nuodėmė, atėjusi prie mūsų širdies durų, laukia. Apie tai Rašte randame parašyta. Mes turime iliuziją ir mąstome: „Turėjau nuodėmę. Ją įveikiau ir ji nuo manęs pabėgo.“ Ne. Ji laukia tinkamo momento, kad vėl galėtų įslinkti į širdį ir mus sudaužytų.

Todėl Dievas davė savo žodį, kad mes pastebėtume, kada nusidedame. Kas galėtų pasakyti, kada jūs nusidedate? Dažniausiai tai prasideda mūsų širdyse ir mintyse. Kada skaitome Dievo žodį, tada Dievas teisia mūsų mintis, širdies sumanymus. Dievas pasako: „Tavo vertybės yra netinkamos. Tu neteisingai mąstai.“

Kai mes pradedame nedorai elgtis, tai jau bus pasekmė. Tuomet mes smerkiame tą žmogų: „Kaip tu galėjai taip pasielgti“. O kur buvo pradžia? Jis atsitraukė nuo Dievo žodžio. Vienas atsitraukia ir neteisingai pasielgia. Kitas sakys: „Jeigu jam galima, tai ir aš galiu netinkamai elgtis.“ Todėl mes turime gyventi dievotai ne tik dėl savęs, bet ir dėl kitų, kad Dievas galėtų naudoti mus savo garbei.

Ne veltui yra sakoma: „Jeigu mes nemylėsime Biblijos, tai pamilsime nuodėmę.“

Tai yra mūsų pasirinkimas. Negalvokite, kad kas nors eis jums iš paskos ir klaus: „Ar šiandien skaitei Šventąjį Raštą?“

Dievas nori, kad mes savarankiškai Jo ieškotume, kad ne teoriškai, o praktiškai pažintume, koks Jis yra. Raskite laiko leisti Dievui kalbėti jums. Tada atsiras laiko ir maldai. Tuomet nereikės versti save melstis. Atsiras dėkojimas, susižavėjimas Dievu, o ne vien tik prašymai. Dažnai, kai meldžiamės, išsakome Dievui savo poreikius. Maldose pristinga garbinimo, gyriaus giesmės, kai mus apninka sunkumai. Kodėl? Nes atitolstame nuo Rašto, kurį Dievas mums paliko. Mes kiekvienas turime savo vertybes, kiekvienas skirtingai mąstome.

Jeigu mes skaitome Bibliją iš pareigos ir tradicijos, tai vieną dieną pavargsime tai daryti. Jeigu skaitysime dėl to, kad norėsime susitikti su Visatos Kūrėju, mums bus įdomu, ką Jis šiandien nori pasakyti, ko nori pamokyti, padrąsinti, paguosti. Raginu – neapleiskite šitos Knygos. Jeigu ją apleisti, jūs pamilsite nuodėmę.

Pranas Bielevičius Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2010-05-23, Marijampolė